ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γράφει ο **Γιάννης Χλιουνάκης**

- **Ελπίδα, Ευθύνη, Αξιοπρέπεια.**
- **Η καμπάνα χτυπά για την Αριστερά.**
- **Δημοψήφισμα! Να γίνουν πρωταγωνιστές οι θεατές**

1. Οι στιγμές δεν ανήκουν στους «συνετούς» ούτε σ` αυτούς που «ξέρουν». Ανήκουν στους δοκιμαζόμενους και αναγκασμένους ανθρώπους που σήμερα *θέλουν να ελπίζουν*. Αυτοί κέρδισαν σε μια αντιπαράθεση που, αν και περιορισμένη, ήταν **μετωπική** με ξεκάθαρες τις διαχωριστικές γραμμές και τους δύο κόσμους αντιμέτωπους.

Όπως όλοι περίμεναν, το έπαθλο της νίκης αυτής, η **ελπίδα** του εργαζόμενου λαού, διακυβεύεται σήμερα, σε μια δεύτερη αναμέτρηση με μακροπρόθεσμες συνέπειες και ισχυρό διεθνή αντίκτυπο. Η μάχη αυτή είναι βέβαια πολύ δυσκολότερη από την πρώτη, όμως μπορεί να κερδηθεί από τις δυνάμεις της κοινωνικής χειραφέτησης που για κανένα λόγο δε θα έπρεπε να προσπαθήσουν να την αποφύγουν –ακόμη κι αν θα μπορούσαν να το κάνουν.

2. Αν ο συσχετισμός παρουσιάζεται δυσμενής, κύρια αιτία γι` αυτό δεν είναι η ισχύς του αντιπάλου –η αλαζονική αδιαλλαξία μάλλον φόβο και αδυναμία προδίδει. Πόσο ισχυρό είναι όμως το δικό μας στρατόπεδο; Πέρα από τα στερεότυπα που αφορούν «το επίπεδο ανάπτυξης του εργατικού – λαϊκού κινήματος» **[1]** ας σκεφτούμε ξανά ότι η κοινωνία που σήμερα προσπαθεί να σηκώσει το ανάστημά της, η κοινωνία που επιλέχθηκε ως πεδίο δοκιμών για την πιο βάρβαρη στρατηγική του Κεφαλαίου, η κοινωνία αυτή, πριν ξαφνικά(;) βρεθεί στο μάτι του κυκλώνα, βούλιαζε τουλάχιστον για δυο δεκαετίες στο τέλμα του κατακερματισμού και της αφασίας, με σοβαρές παθογένειες κρυμμένες ανομολόγητα –το χειρότερο- στο εσωτερικό της. Λίγοι έμειναν ανέγγιχτοι στη διάρκεια αυτής της πολύχρονης περιπλάνησης.

3. Το Χθες βαραίνει στο Σήμερα. Αφήνει ένα παράδοξο και άκρως ανησυχητικό, αυτή τη στιγμή, **πολιτικό κενό** στην πλευρά του κόσμου της εργασίας.

• Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι, βέβαια, πολύ περισσότερο καθρέφτης παρά αμόνι για την ελληνική κοινωνία. Εκφράζει –για την ώρα- αλλά δε διαμορφώνει. Συμπορεύεται –αυτή τη στιγμή- αλλά δεν οδηγεί. **[2]** Το δυνατό του και το αδύνατο σημείο ταυτίζονται. Γιατί το «**διαπραγμάτευση χωρίς σύγκρουση**» συνδέει προφανώς τις επιλογές της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ με την κυρίαρχη, σήμερα, προσδοκία της λαϊκής πλειοψηφίας ενώ ταυτόχρονα αφοπλίζει αυτή την ηγεσία όχι μόνο απέναντι στη Μέρκελ και τον Σόιμπλε αλλά κυρίως απέναντι στις μεγάλες, ανοικτές πληγές της ελληνικής κοινωνίας

• Η διαρκής απουσία του ΚΚΕ είναι ένα λάθος που ούτε διορθώνεται ούτε συγχωρείται. Οι κληρονόμοι αποδεικνύονται συνήθως πολύ κατώτεροι από `κείνους που δημιούργησαν τα μεγάλα ονόματα και σώρευσαν τον πλούτο. Οι συγκεκριμένοι πάντως δε φαίνεται να σκοτίζονται για οτιδήποτε άλλο πέρα από την «περίφραξη» της «ιδιοκτησίας» τους κι ας καεί ο κόσμος όλος. Πόσα τεστ πρέπει ακόμη να γίνουν για να διαπιστωθεί ο θάνατος του ιστορικού Κομμουνισμού; Ας κοιτάξουν οι ζωντανοί τι θα κάνουνε….

• Αντιφατικά είναι τα μηνύματα από την «εκτός των τειχών» ριζοσπαστική Αριστερά. Είναι δύσκολο να κρίνουμε αγωνιστές και συλλογικότητες που μπορούν να *πουν* πάρα πολλά αλλά να *κάνουν* αρκετά λιγότερα, που πρέπει συνεχώς να δοκιμάζουν αχαρτογράφητες διαδρομές. Στηριζόμαστε, με ελπίδα, σε κάθε τι που κρίνουμε θετικό: Φαίνεται ότι δεν επιλέγεται ο ρόλος του «διαμαρτυρόμενου θεατή» ακόμη, με την εκλογική συνεργασία ΑΝΤΑΡΣΥΑ – ΜΑΡΣ γίνεται ένα πρώτο βήμα στην κατεύθυνση μιας μετωπικής πολιτικής. Όμως τα δύσκολα είναι βέβαια μπροστά. Η ανομολόγητη αλλά διαρκώς παρούσα ένταση ανάμεσα στις απαιτήσεις μιας γνήσιας μετωπικής στρατηγικής και σ` εκείνη της συγκρότησης του αντικαπιταλιστικού πόλου απαιτεί βέβαια μια νέα, πρωτότυπη σύνθεση. Ακόμη, και σε σύνδεση βέβαια με την έκβαση της διαπραγμάτευσης – αντιπαράθεσης, σύντομα θα καταδειχθεί ότι το θέμα της στάσης της ριζοσπαστικής Αριστεράς απέναντι στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ ξεπερνά κατά πολύ την –εύκολη- επιλογή «κριτική στήριξη ή αριστερή αντιπολίτευση». **[3]** Σίγουρα οι στιγμές απαιτούν –και κρίνουν- όχι μόνο τη συμβολή της ριζοσπαστικής Αριστεράς αλλά και τη δική της σε βάθος ανανέωση. Θα δούμε…

4. Πως λοιπόν, σ` αυτές τις συνθήκες, θα ξεδιπλωθεί αποτελεσματικά η λαϊκή παρέμβαση στην κρίσιμη αντιπαράθεση – διαπραγμάτευση; Φυσικά η Ελπίδα και η Αξιοπρέπεια πρέπει να γεμίσουν ξανά δρόμους και πλατείες . Μαζί με την Οργή, απέναντι στους απαίσιους σύγχρονους Μέττερνιχ. Είναι το πρωταρχικό ζητούμενο των ημερών!

Με ποιο σχέδιο όμως; Με ποια στόχευση; Ποιος ο κοινός παρονομαστής σε μια τέτοια

πολύμορφη και πολυτασική κινητοποίηση;

Ο ΣΥΡΙΖΑ διακηρύττει: *Ο λαός στηρίζει τη διαπραγμάτευση* **[4]**. Τούτη τη στιγμή αυτό είναι αλήθεια. **Ποια** διαπραγμάτευση όμως θα άξιζε τη στήριξη του λαού και **ποια** θέλει ή μπορεί να κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ; Πόσο απέχει το "διαπραγμάτευση με δεδομένα και ιερά την Ε.Ε. και το ευρώ" από το "διαπραγμάτευση χωρίς σύγκρουση και κίνδυνο"; Πόσο συμβατές είναι οι εκκλήσεις για λαϊκή στήριξη με τις "ευφυείς" αμφίσημες δηλώσεις; Ας μη συνεχίσουμε. Όχι, δεν πρέπει να "στηρίξουμε τη διαπραγμάτευση". Ακόμη κι αν την είχε αυτή τη στήριξη η κυβέρνηση πιθανότατα δε θα ήξερε τι να την κάνει...

Από την άλλη πλευρά, όσοι πιστεύουν στην a priori μονομερή διαγραφή του χρέους, στην ρήξη με την Ε.Ε. και την έξοδο από την ευρωζώνη θα συνεχίσουν, βέβαια, να διαδηλώνουν για τους στόχους αυτούς και θα κάνουν πολύ καλά. Η συγκυρία όμως, ευτυχής και κρίσιμη, απαιτεί **κάτι επιπλέον**. Πέρα από τη διακήρυξη, μια διεκδίκηση. Πέρα από τον αυτοπροσδιορισμό και την οριοθέτηση, ένα μεγάλο βήμα μετωπικής συμπόρευσης. Μια γενναία βουτιά στο φουσκωμένο ποτάμι.

Η **Λαϊκή Ενότητα**, ως Ανάγκη και Δυνατότητα, προβάλει στο παράθυρο της σημερινής συγκυρίας...

5. Η διεκδίκηση του **Δημοψηφίσματος**, κατά την ταπεινή γνώμη του γράφοντος, σ` αυτή την προοπτική εντάσσεται , αυτή τη στόχευση υπηρετεί . Δε νοείται ως διαπραγματευτικό χαρτί στα χέρια της κυβέρνησης ούτε βέβαια ως διέξοδος γι` αυτήν –δεν έχουν ανάγκη από συμβούλους στο Μαξίμου και στις Βρυξέλες. Μπορεί αντίθετα, η απαίτηση για Δημοψήφισμα, να αναδειχθεί ως ο ισχυρός κρίκος που θα συνδέει εκείνους που προσβλέπουν με ελπίδα στην κυβέρνηση μ` αυτούς που τη βλέπουν με σκεπτικισμό ή καχυποψία. Μπορεί να λειτουργήσει σα στήριγμα και προωθητική δύναμη του λαϊκού φρονήματος όταν η κυβέρνηση θα τα «μαζεύει», σα δρόμος που θα οδηγεί από την εξέδρα στο αγωνιστικό τερέν. Τέλος, μια τέτοια αντιπαράθεση του δίκιου ενός λαού με τη δύναμη και τους μηχανισμούς του διεθνούς Κεφαλαίου σίγουρα θα ενισχύσει αποφασιστικά τον , ήδη ισχυρό, διεθνή αντίκτυπο. Ελπίδες και αγώνες θα τονωθούν στην Ευρώπη και όχι μόνο.

Λοιπόν, εκείνοι που αυτοπροσδιορίστηκαν ως κυβέρνηση κοινωνικής σωτηρίας δεν έχουν κανένα δικαίωμα να εγκαταλείψουν, στα ουσιαστικά σημεία της, την πολιτική που διακήρυξαν, έστω αυτό το minimum Πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης. Αν οι εκβιασμοί της σύγχρονης Ιερής Συμμαχίας καθιστούν ανέφικτη την υλοποίηση του προγράμματος αυτού, τότε μόνος αρμόδιος να αποφανθεί για το

δέον γενέσθαι είναι ο ελληνικός λαός. Αυτός, πλήρως ενημερωμένος για τις συνέπειες της μιας ή της άλλης επιλογής, θα πρέπει να αποφασίσει, με Δημοψήφισμα, για τις δικές του μονομερείς ενέργειες.

Ας μη νομίσει κανείς ότι, αφελώς, θεωρούμε θετικά προδιαγεγραμμένο το αποτέλεσμα ενός τέτοιου Δημοψηφίσματος. Είναι όμως απόλυτα βέβαιο ότι η απαίτηση γι` αυτό, πολύ περισσότερο ο αγώνας μέσα απ` αυτό θα δημιουργήσουν μια νέα, περισσότερο προωθημένη, αφετηρία για το κίνημα κοινωνικής χειραφέτησης. Έτσι κι αλλιώς η Ιστορία δε θα τελειώσει μέσα στο τελευταίο δεκαπενθήμερο. Οι αγωνιστές του κοινωνικού κινήματος έχουν πολλά πράγματα να ξανα-σκεφτούν και να κάνουν. Το πλέον επείγον από αυτά ίσως είναι η δραστήρια εμπλοκή τους στην προσπάθεια για την ανάταξη των διαλυμένων εργασιακών σχέσεων.

Ας είμαστε αισιόδοξοι. Ας είμαστε -μαζί με τον Ποιητή- *εις μικρόν γενναίοι* **[5]**. Μπορεί, οι χθεσινές μεγάλες συγκεντρώσεις να σηματοδοτήσουν κάτι καινούριο.

Γιάννης Χλιουνάκης
thersit2@otenet.gr

******

[1] Πόσες φορές η γλώσσα δεσμεύει τη σκέψη!...

[2] Η μεγάλη διαφορά με το ΠΑΣΟΚ του `81 που συχνά λησμονείται

[3] Ας αντιπαραβάλουμε, για παράδειγμα, τις θέσεις του νέου Υπουργείου Παιδείας και αυτές της ριζοσπαστικής Αριστεράς στο θέμα της περίφημης αξιολόγησης.

[4] Αυγή 01/02 πρωτοσέλιδο

[5] Κ.Π. Καβάφης Θερμοπύλες